

Beeldhouwer Paul Odekerken: geen enkele binding met de kapelaan uit het dagboek van een herdershond.

EEN BEELD MET KLOTEN

Vlak na de carnivalsstorm die Maastricht in februari 2005 in bier en gebral onderdompelde, werd beeldhouwer **Paul Odekerken** (53) gebeld door **Mathijs Kaak**, de solide rechterhand van Camille Oostwegel. 'Of hij wellicht nog een aardig kunstwerkje op de plank had staan?' Dat kon dan in één moeite door naar de tuin van het Kruishererhotel, waar het vervolgens op 4 september als geschenk van vrienden en relaties uit de doeken zou worden gedaan. Spijtig, maar Paul had geen buffertje, nooit gehad ook. Hij had nog wel een goudkleurige schaal, maar ja, daar vul je geen sokkel mee. En dat gold ook voor zijn vazen, die hem in het Maastrichtse circuit een solide faam hebben bezorgd. Ofschoon het kort dag was, nam Odekerken de opdracht aan. Allicht. Als jongste zoon van een roggebroodfabrikant uit Roermond is hem van kindsbeen af ingeprent dat je hoe dan ook wat van je leven moet bakken. Hij trok het begrip GAST-VRIJ uit zijn boetseerlei en kneedde het tot een vlucht van vogels. Is hij tevreden? Paul knijpt de oogleden toe en monstert zijn haastklus. Na een time out roept hij op zaalsterkte: 'Het heeft kloten. Daar gaat het om. Een beeld is voor mij pas geslaagd als het kloten heeft.' Achter de heg verstijven pater Rein en pater Frans in hun pop-art habijt. In een schietgebed smeken zij hun Heer of deze de grove taal van dienaar Paul voor één keer door de vingers wil zien.

